

A. R. S. Horkka

NORDIC HORROR

JÄÄTÄVÄÄ

TAMMI

COPYRIGHT © A. R. S. HORKKA JA TAMMI 2022

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

ISBN 978-952-04-3958-3

PAINETTU EU:SSA

A. R. S. Horkka

NORDIC HORROR

JÄÄTÄVÄÄ

TAMMI - HELSINKI

A. R. S. HORKKA

"In absentia lucis, tenebrae vincunt."

P R O L O G I

TYTTI ISTUI LAITURIN PÄÄSSÄ ja tuijotti hengittämättä mustaan veteen. Hän tiesi kuolevansa, mutta sillä ei ollut enää väliä. Mikään ei tuntunut enää miltään. Vaikka oli lämmin alkusyksy, vatsa oli kylmä ja tunnoton kuin olisi niellyt lumipalloja.

Viimeiset kuukaudet Tytti oli halunnut elää täysillä. Hän oli suunnitellut tulevaisuutta ja pakoa orpokodista. Nyt se oli myöhäistä. Hän oli menettänyt kaiken ja tunsu muuttuneensa ohuemmaksi ja pidemmäksi.

Jos Tytti ei olisi menettänyt vanhempiaan, hän ei olisi koskaan joutunut tänne ja olisi voinut elää vapaana vanhaksi ja ryppyiseksi.

Vaikka hän oli elänyt keskellä avaraa Lapin erämaata, hänestä oli tuntunut kuin hänet olisi suljettu elävänä ruumisarkkuun, josta happi oli loppumassa. Tytti mietti niitä muutamia pahoja tekojaan, joita oli tehnyt lyhyen elämänsä aikana, eikä voinut ymmärtää, mistä häntä rangaistiin.

Tytti kuuli, kuinka joku tuli hitaasti pitkos-puita pitkin rantaan, muttei kääntynyt katso-maan. Hän tiesi, kuka tulija oli.

Laituri natisi askelten lähestyessä. Pitkä varjo lankesi Tytin ylle, ja kylmät silmät tuntuivat selässä kuin kolea yötuuli. Tulija kuiski hänen nimeään äänellä, joka oli kolkko kuin ammot-tava hauta.

Tytti käpertyi pienelle sykkyrälle ja rukoi-li vielä kerran armoa, mutta sanat putoilivat hauraina kuin syksyn lehdet. Hirviön kanssa ei voinut neuvotella.

Äkisti voimakas, niljakas koura tarttui Tyttiä niskasta ja tempaisi hänet ilmaan kuin rievun. Tyttö rimpuili kuin hirttoköydestä riippuva ja

ehti vetää vain puolikkaan henkäyksen ennen molskahdusta veteen.

Päätä painettiin veden alle. Tytti pyristeli kaikin voimin vastaan, mutta tiukka ote pakotti häntä vain syvemmälle. Kun hän käänsi päättään ja avasi silmänsä, hän näki pinnalla hirviön väreilevän hahmon. Olennon kammottavat kasvot vääntyilivät pinnan kuvajaisessa kuin hänen omansa joskus kiertävän tivolin peilissä.

Sitten voimat loppuivat, suusta karkasi kuplavana ja näkökentän reunoihin kerääntyi musteenmustia lepakoita kuiskimaan kuolemasta.

KUUMAVERINEN

JOEN VIRTA ON HURJA ja meinaa viedä veneen, mutta sitä soutava nainen on iso ja vahva. Istun veneen perässä matkalla kohti tuntematonta. Puristan reppua sylissäni ja katson taivaalle. On kirkasta ja silmiä häikäisee, koska olen itkenyt niin paljon.

Minua viedään orpolaan.

Soutaja ei hymyile. Hän on orpokodin hoitaja, nimeltään Naava. Hän on paljon vanhempi kuin äiti ja nouti minut Kolarin asemalta asti. Katson tarkemmin. Yleensä ihmisellä on jonkinväriset kasvot, persikanväriset, ruusun-, teen- tai kaakaonväriset. Tuon naisen naamassa ei ole mitään väriä ja silmät ovat mustat

kuin syvät reiät.

Käännyn muualle, katson puita joen varrella. Lehdet ovat muuttuneet jo keltaisiksi ja oransseiksi. Vihaan syksyä, sitä kun lehdet pu-toavat kuolleina maahan ja talvi tulee. Vihaan talveakin.

Sinä yönä, kun äiti ja isä kuolivat, hiukseni muuttuivat teräksenharmaiksi. Hassua, että minulla on harmaat hiukset kuin vanhalla ukolla.

Vilkaisen taas soutajaa. Hänelläkin on harmaa tukka niin kuin minulla. Se on nutturalla. Tuijotuksessa on jotain outoa. Lintumaista. Pelottavaa. Silmät katsovat pistävästi.

Naava kertoi minulle ennen lähtöä, että Kanervamäen orpokoti, johon hän minut vie, on syvällä Lapin erämaassa, koska siellä ilma on kristallinkirkasta ja terveellistä. Mutta oikea syy on varmasti se, että sieltä ei pääse pois. Ihan varmasti on. Mutta aion karata. Se on ainoa ajatus, joka tekee minut iloiseksi. Naava tuijottaa. Ehkä hän arvaa ajatukseni.

”Poika. Minä kerron sinulle nyt kolme or-

pokodin sääntöä, jotka jokaisen orvon tulee tietää”, Naava sanoo kolkolla äänellä ja kiskoo voimakkaasti airoja. ”Ensimmäinen sääntö...” Hän kuulostaa ihan opettajalta. ”Sinulla ei ole vanhempia, joten mikään ei ole enää hallinnassasi. Sinä et pääätä mistään.”

Nielaisen niin isosti, että kurkkuun sattuu. Painan pääni veneen reunan yli, melkein veteen kiinni. Vesi kimmeltelee kauniisti ja näen pohjaan asti. Yritän nähdä kaloja.

Hätkähdän kuvaani veden pinnassa. Silmäni ovat lähes umpeen turvonneet, pelkät viivat. Yhtäkkiä muistan äidin ja isän, ja sisäläni polttaa taas tuttu kurja tunne. Itku tulee, kyynel tipahtaa veteen ja tekee renkaita. Miksi meidän piti mennä siihen lentokoneeseen, jonka siipiin kertyi jäätä?

Äiti ei olisi saanut edes lentää. Muistan sen hetken. En halunnut pikkusiskoja ja tuli riitaa. Olimme matkalla sairaalaan, koska se oli äidin vatsassa. Äiti sanoi, että pilaan kaiken. Mutta he pilasivatkin minun elämäni kuolemalla

pois. Vain minä jäin. Vihaan heitä niin paljon!

”Toinen sääntö”, Naava jatkaa ja pelästyn.
”Olet orpo, joten opi tekemään työtä ja huolehtimaan tovereistasi.”

Riisun neuletakkini ja myttään sen tyynyksi pääni alle, suljen silmät. Airojen loiske ja sou-
tuveneen keinahtelu tuntuvat hyvältä, ja vene
tuoksuu ihanalta. Se tuo mieleeni isän veneen,
jossa sain leikkiä jäänmurtajan kapteenia. Sit-
ten muistan hautajaiset. Liimasin kuvat, jotka
olin piirtänyt, arkkujen kylkiin. Sain laittaa
ruusut arkkujen päälle ja koskea äidin ja isän
käsiä. Ne olivat kylmät. Alkaa taas itkettä. En
voi olla itkemättä. On niin kova ikävä. Peitän
käsillä märät kasvoni.

Soutaja ei huomaa mitään. Ei välitä, soutaa
vain.

”Kolmas ja viimeinen sääntö”, Naava sanoo
ja tuijottaa taas. ”Sinulla ei ole merkitystä, poi-
ka. Kukaan ei pelasta sinua.”

Nousen istumaan ja kuivaan silmät takki-
ni. Suututtaa. Haluan ärsyttää hoitajaa, näyt-

tää, että osaan pelastaa itseni. Otan reppuni ja avaan sen hitaasti. Siinä ovat ainoat tavarani. Kolme asiaa, jotka ovat muistona äidistä ja isästä: kompassi, kartta ja kiikarikotelo. Kompassi on uusi, mutta kartta on jo vanha. Sen nurkat ovat käpristyneet ja taitokset rakoilevat.

Kiikarikotelo on haalistunutta nahkaa. Nuuhkaisen sitä. Se tuoksuu seikkailuilta. Kotelo on auki, ja kiikarien linssit tirkistelevät minua kuin hornanhengen silmät.

Naava seuraa, kun avaan kartan ja arvailen mahdollista sijaintia. Kuvittelen taas olevani suuren jäänmurtajan kapteeni ja tarkastan kartan mittakaavan isän opettamalla peukalomitalla. Pyöräytän ympyrän ja pysäytän sormeni oikeaksi uskomaani kohtaan.

”Mikään kartta ei johdata sinua takaisin ihmisten ilmoille”, Naava sanoo kylmästi. ”Ja metsissä on susia ja karhuja. Älä koskaan poistu orpokodista ilman lupaa.”

En jää kiinni, kun karkaan, vastaan hiljaa mielessäni. Naava ohjaa veneen rantapenkalta

törröttävään laituriiin, ja vene pysähtyy töksähtäen. Olemme kai perillä. Puen neuletakkini, napitan sen kiinni ja kiepsautan repun selkääni. Hermostuttaa. Vedän syvään henkeä ja hyppään kiikkaavalle laiturille. Seuraan pitkin askelin harppovaa orpokodin hoitajaa kapeita pitkos-puita pitkin suon poikki. Hänellä on kiire.

Tulemme laaksoon, jota kumpuilevat tuntu-rit ympäröivät. Haluaisin kiivetä niiden päälle ja huutaa. Laakso on kuin unohdettu paikka, joka on piilotettu muulta maailmalta. Vihaan heti sitä ja uutta kotiani, Kanervamäen orpokotia.

Talo näyttää rumalta. Pelottavalta. Ei yhtään kodilta. Se on suuri, harmaa puutalo, jossa on monta mustaa ikkunaa rivissä. Mieleepi tulee sairaala tai vankila. Voiko tuollaisessa edes asua? Mutta savupiipusta nousee ohut savuvana.

Pihatiellä juoksee kikattavia lapsia hoitajien perässä.

”Katsokaa. Uusi lapsi”, kuulen heidän kuis-kuttelevan. He ovat kuin enkeleitä valkoisissa vaatteissaan. Kaikilla on samanlaiset vaatteet,

tyttöillä mekot ja pojilla polvihousut ja paita. Hekin ovat ilman äitiä ja isää. Tuntuu siltä kuin tuntisin heidät jo. Ainakin vähän.

Minut hakenut hoitaja katosi johonkin, ja ovensuussa seisoo hyvin pitkä, laiha nainen luunvalkeassa mekossa. Nainen sanoo olevansa orpokodin johtaja, Lumi. Nimi sopii hänelle, sillä hänellä on hallavat kasvot, joihin jääntaaleat silmät sulautuvat. Ripsetkin ovat kuin kuurassa, eikä hänellä ole lainkaan kulmakarvoja. Hän on kuin kylmyyden kuningatar linnansa ovella.

”Armas Ukkonen. Tervetuloa. Sinä olet kuusivuotias, eikö niin? Isä ja äiti kuolleet lento-onnettomuudessa”, luinen johtaja ilmoittaa oudolla äänellä ja osoittaa sormellaan muita lapsia. ”Älä anna näiden pikku paholaisten varastaa tavaroitasi.”

Johtajalla on tosi pitkät hiukset. Nekin ovat valkoiset ja valuvat melkein maahan asti, kun hän kumartuu minua kohti. Osa on kammattu ylös ja kiinnitetty suurella hiusneulalla pään

päälle. Hän on kaunis, mutta kummallinen. Pelottava.

”Äläkä anna kenenkään lyödä sinua päähän tai potkia sukuelimiin”, Lumi jatkaa ja hänen pistävä katseensa tuntuu jääkylmien sormien puristukselta niskassa. Vihaan ja pelkään häntä. Puren hampaita yhteen ja katson kenkiini. ”Niin kuumaverinen. Kyllä me sinut vielä viilennämme”, kuulen johtajan sanovan ja tunnen hänen pörröttävän hiuksiani.

Silloin paikalle tupsahtaa jostain villin oloinen tyttö. Hän on minua vähän pidempi ja ehkä vähän vanhempi. Tyttö on hengästynyt ja vaikuttaa etsivän jotakuta eikä tunnu pelkäävän mitään. Hän harppoo vain muitta mutkitta kammottavan johtajanaisen eteen ja juttelee tälle kuin kenelle tahansa.

”Missä Tytti on?” tyttö kysyy pontevasti. En kuule, mitä Lumi vastaa. Tuijotan vain tyttöä. Hiukset ovat paksulla palmikolla, joka näyttää siltä kuin se olisi letitetty viikko sitten. Siitä on karannut hiussuortuvia, ja ne roikkuvat kor-

vien ympärillä ja kasvoilla.

Johtaja taitaa olla väsynyt tyttöön, koska ei vastaa, vaan menee sisään. Oviaukossa hän kääntyy vielä, ojentaa pitkää kaulaansa ja katsoo minua. Ihoni menee kananlihalle ja vatsassa kouraisee. Käänän pääni toiseen suuntaan ja olen kuin en huomaisikaan.

Lettipää tarkkailee isoilla suklaanruskeilla silmillään ja astuu lähemmäs. Hän on kuin peikkotyttö metsästä. Olen varma, että hän juoksentelee paljain jaloin tuntureilla, laulelee, matkii eläinten ääniä ja ui erämaan järvissä. Kaivan äkkiä kompassin repustani, ettei minun tarvitsisi katsoa häntä ja nostan katseeni vasta, kun on ollut liian pitkään kiusallisen hiljaista.

Tyttö seisoo siinä ja hymyilee. Iho on rusketunut ja huulet näyttävät pehmeiltä ja mansikanpunaisilta. Hänen hiuksensa ovat lämpimän ruskeat, hieman punaiset ja ilta-auringon valossa niissä näkyy kultaista hohdetta.

”Tytti on kadonnut”, hän kuiskaa silmät ymyrkäisinä. Tunnen hänen hengityksensä kas-

voillani. ”Et taida tietää, kenestä puhun?”

”En, en tiedä.”

”Niin, kun olet uusi täällä”, tyttö toteaa.

”Tulin vasta”, änkytän ja yritän seistä mahdollisimman pitkänä. Yhtäkkiä hän halaa minua ja hänen hiuksensa kutittavat poskeani.

”Tervetuloa helvettiin”, tyttö sanoo hiljaa.

”Tytti nähtiin viimeksi puutarhassa. Hän piirsi siellä putoavia lehtiä. Hän piirteli niitä aika usein. Siis... ennen kuin hän muuttui tyhjemmäksi, niin kuin ohuemmaksi ja pidemmäksi. Ymmärrät kyllä vielä, mitä tarkoitan.”

Tuijotan hetken häntä ja yritän muodostaa sanoja. Pyörittelen kompassia hikisissä käsissäni ja yritän muistaa käytöstapoja.

”Olen Armas”, sanon ja ojennan käteni.

”Oikeastiko? Antoivatko vanhempasi sinulle nimeksi ’Armas?’” tyttö kysyy, kikattaa, ottaa kädestäni ja katsoo syvälle silmiini.

Vedän käteni irti. ”Se nimi on kulkenut pitkään suvussamme.”

”Anteeksi”, tyttö sanoo. ”Minä, paraskin pu-

huja. Isoäitini on kotoisin täältä Lapista, joten sain saamelaisen nimen. Seita. Etkä ikinä arvaa, mitä se tarkoittaa. Se tarkoittaa uhrikiveä. Joten jos sinun tarvitsee joskus puhua esivanhemmillesi, jätä vain vähän leipää, kalaa tai muuta minun pääni päälle.” Sitten hän kikatkaa lisää niin, että yhtäkkiä maailmassa ei ole muita, vain hän ja minä. Kaikki muu katoaa.

Havahdun, kun Seita osoittaa korkeaa ovea, josta johtaja meni sisään. ”He kaikki väittävät, että Tytti on karannut tai hukkunut. Tytti ei koskaan menisi joen rantaan, ainakaan yksin. Hän ei osaa edes uida. Eikä hän ikinä karkaisi ilman minua. Tarvitsen Tyttiä ja hän minua. Tytti on tosi hyvä suunnistamaan”, Seita selittää. Hän vaikuttaa tosi vihaiselta ja surulliselta.

Kuulosti siltä kuin Seita olisi kysynyt, osaanko minä suunnistaa. Niinpä nyökkään hätäisesti.

”Mi-minäkin osaan suunnistaa.”

”No, jos en löydä Tyttiä, saat olla uusi suunnannäyttäjäni”, Seita sanoo ja hypähtelee in-

nostuneena niin, että letti heiluu.

”En oikein tajua”, sanon vahingossa. Haluaisin tietää Seitasta kaiken ja pelkään, että hetki katoaa.

Seita vilkuilee hermostuneena taakseen.

”Kun karkaamme täältä yhdessä, senkin pöhkö”, hän kuiskaa. ”Meidän on ihan pakko häipyä täältä. Ja siihen saakka... sinun pitää selvitä ainakin viikko. Et saa muuttua tyhjemmäksi, ohuemmaksi etkä pidemmäksi.” Sitten hän hypähtää vähän kauemmas ja katsoo minua pohtivan näköisenä. ”Olet varmaan jo kuullut orpokodin kolme sääntöä?”

”Olen”, vastaan. Mutta pääni lyö tyhjää, enkä muista niistä ainuttakaan.

”Unohda ne”, Seita töksäyttää, kurtistaa kulmiaan ja näyttää tuimalta. Sitten hän katsoo taas ympärilleen nähdäkseen, onko kukaan kuuntelemassa, tulee ihan lähelle ja supattaa korvaani: ”Kerron sinulle säännöt, joiden avulla saatat selvitä täällä. Uusi sääntö numero yksi: Olet suuressa vaarassa, joten jos

ikinä saat tilaisuuden, juokse henkesi edestä. Älä koskaan katso taaksesi.”

Nyökkään ja toistan hiljaa: ”Juoksen henkeni edestä.”

”Uusi sääntö numero kaksi.” Seita vetää kiihtyneenä henkeä. ”Piilota tunteesi syvälle. Älä tunne mitään, jos vain mahdollista.”

”Onko se mahdollista?” kummastelen.

”On”, Seita vastaa napakasti. ”Ja uusi sääntö numero kolme: Jos pääset karkuun, älä koskaan sano kenellekään, että olit joskus orpo. Pysy korvessa piilossa elämäsi loppuun saakka, etenkin Lumileidiltä.”

”Miksi? Mitä hän...” aloitan.

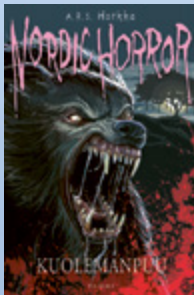
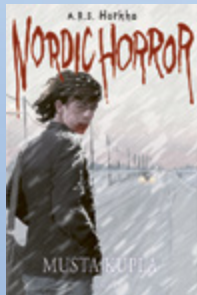
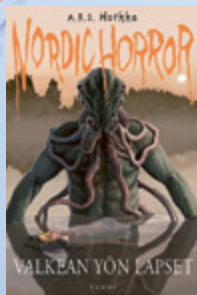
”Nyt, Armaani...” tyttö keskeyttää minut ja hymyilee kujeilevasti. ”Nyt minun täytyy särkeä sydämesi ja mennä etsimään Tyttiä.” Hän kohottaa vahvoja kulmakarvojaan ja päästää taas iloisen kuplivan kikatuksen lähtiessään. Sitten hän pyörähtääkin ympäri ja lisää vielä totisena: ”Lupaathan yhden tärkeän jutun minulle. Älä koskaan mene joen rantaan. Lumi

tykkää viettää siellä aikaansa, enkä halua menettää sinuakin.”

Nostan peukun pystyyn, mutta se tuntuu nololta, joten lasken nopeasti käteni ja työnnän sen taskuun. Poskia kuumottaa. Katson, kun Seita juoksee pois vieden mukanaan kaiken valon. Lämpötila sukeltaa ja aavemainen, purpurainen iltahämärä laskeutuu laakson ylle.

EN ELÄ KYLMÄSSÄ,
KYLMIYS ELÄÄ MINUSSA.

KAUSI 1

Kuusitoistavuotiaan Armak-
sen on saatava tunteensa
takaisin demoneilta, joille hän
on ne menettänyt. Tämä on mah-
dollista vain kohtaamalla jäisen
erämaan kauhut ja tappamalla
hirviöt. Myös kaikkein vanhin ja
vaarallisin – demonikuningatar
Lumileidi.

Nordic Horror on kauhua, jossa
pimeys ja kylmyys, mysteerit,
murhat ja mytologia kietoutuvat
yhteen painajaisten kudelmiksi.
Kahuromaanisarjan jokainen
itsenäinen osa on syväasukellus
pelon synkimpiin syövereihin.

9 789520 439583

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-3958-3